

Melanchthon] siue potius Iohannes Brentius in Libell. de Vocabul. regionum & gent. quæ re-
censentur à Tacit.

Iouius] lib. 30. Historiar. sui temp. tom. 2. fol. 554.

Althamerus] in Scholiis ad Taciti libell. de Morib. German.

Willichius] in Commentar. ad Taciti German. lib. 2. cap.

Irenicus] in Exegef. German. lib. 1. cap. 42.

Colerus] in Animaduersion. ad Taciti German.

Freherus] in Cecropistromach. circa fin.

Otto] in Dissertat. iuridico-polit. de iure public. Imperii Roman. cap. 10.

Albinus] in Chronic. Misniæ tit. 3. fol. 31. & fol. 43.

Thuanus] lib. 2. Historiar. sui tempor. in princip. & lib. 56. anno 1573.

3. Quando autem ita est informatum anticipatumque mentibus quo-
rundam hominum, hæc quidem fuisse calcis illis & priscis sæculis, quum
Germani adhuc Bohemiam & Morauiam incoherent: nunc autem ab usu
& foro nostro recessisse; alia tempora alios mores postulare: præsentis
Slaui in Bohemia & Morauia nil quidquam commune cum Germanis ha-
bere, lingua, vitæ consuetudine, moribus institutisq; omnibus longissime à
nobis disiunctos: nec magis reponendos in numero Germanorum, quàm
Heluetios, Rauracos, Tribocos, Nemetes, Vangiones, Magontiacos, Tre-
uiros, Vbios, Eburones, &c. in cœtu Gallorum: quàm id rectè ab illis dis-
putetur, viderint sapientes & prudentes rerum publicarum, in quibus nul-
la potest residere ignorantia suspicio. Næ mihi nec sanè sapere videntur,
& facere intelligendo vt nihil intelligant. Namque cis Rhenum (loquor
nostro, non Romano, more ac situ) habitantes Germani à fratribus su-
is Gallis, propter metum Romanorum, rogati ac inuitati, Rhenum
transgressi sunt, & sermonis Celtici commercio, qui dialecto tantum
diuertebatur, naturæ quadam cognatione, & vitæ morumque consuetudi-
ne, facile in vnam gentem cum fratribus suis Gallis coaluerunt, Germani-
cam vt originem, ita libertatem vtrò citroque iactantes, quemadmodum
Iul. Cæsar, Tacitus & Strabo memoriæ tradiderunt. In qua fide cum Ger-
manis Rheno diuisis constanter perseuerarunt, donec à Romanis victi
oppressique cedere de societate & coniunctione Germanorum suorum
Aboriginum, qui iam tum in Alamnorum nomen appellationemque
concesserant, coacti fuerunt. A quo demum seruitutis Romanæ iu-
go per Francos liberati, & rursus cum Germanis coniuncti, vnum
idemque Regnum, sub corrupto Austrasiæ, id est, Orientalis Franco-
rum seu Germanorum Regni nomine, cis & vls Rhenum constituerunt.
Et hoc est illud Austrasiæ Regnum amplissimum ac potentissimum,
quod nunc Imperii Christiani titulo, honore, dignitate ac præroga-
tiva